

není příslušníkem žádného státu, byl podle § 10 zák. čl. V:1903 z území Čsl. republiky vykázán.

Záleží jen na tom, zda jsou dány podmínky, za nichž cit. § 10 vypořádání cizince dovoluje. Tu pak již bylo řečeno, že podle § 10 může býti vykázán cizinec, který se řádně nelegitimuje. St-l uznává sám, že řádnou legitimaci ve smyslu tohoto předpisu jest platný cestovní pas, a že takového cestovního pasu nemá. Je-li tomu tak, pak jest dána podmínka, za níž podle cit. § 10 z území Čsl. republiky mohl býti vykázán, aniž tu vzhledem na ustanovení § 5 zák. č. 55/28 co na věci mění skutečnost, že st-l nemá platného cestovního pasu proto, že ho žádný stát za svého příslušníka neuznává.

Poukazuje-li pak st-l k tomu, že podle ženevské konvence má mu býti cestovní pas vydán Čsl., nelze se otázkou tou v dnešním sporu zabývat, poněvadž nař. rozhodnutím nebyla řešena otázka, zda st-l má nárok na to, aby mu byl vydán čsl. cestovní pas, nýbrž otázka, zda st-l jako cizinec mohl býti z území Čsl. republiky vykázán.

Č. 9644.

Živnostenské právo: Může min. obch. — udělivši dříve straně v pořadí instančním koncesi k provozování »nakladatelského knihkupectví bez držení krámu«, — dodatečně naříditi opravu vydaného koncesního dekretu v ten smysl, že »nakladatelským knihkupectvím« sluší rozuměti »živnost knihkupeckou, opravňující pouze k prodeji knih, vydaných vlastním nákladem«?

(Nález ze dne 5. února 1932 č. 20.648/29.)

Věc: Václav K. v Praze proti ministerstvu obchodu o opravu koncesního dekretu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 29. prosince 1928 udělilo min. obch. st-li v pořadí instančním koncesi k provozování »nakladatelského knihkupectví bez držení krámu« se stanovištěm v Praze II. . . . Gremium knihkupců a nakladatelů v Praze v podání řízeném na min. obch. projevilo názor, že pojem nakladatelského knihkupectví mohl by vésti po případě k nesprávnému výkladu rozsahu tohoto živn. oprávnění. Z podnětu tohoto podání »upozornilo« min. obchodu nař. rozhodnutím zemský úřad v Praze, že »nakladatelským knihkupectvím« sluší rozuměti »živnost knihkupeckou, opravňující pouze k prodeji knih, vydaných vlastním nákladem« a nařídilo mu, aby po této stránce opraven byl koncesní dekret, který byl st-li vydán o udělení koncese.

Z odůvodnění připojeného ke svrchu uvedenému výnosu z 29. prosince 1928 dovozuje st-l ve stížnosti, že mu byla udělena obvyklá koncese knihkupecká, že označení »nakladatelské knihkupectví« nebyl přikládán žádný význam a že označení to koncesi neomezuje. St-l namítá, že min. svým výkladem pojmu »nakladatelského knihkupectví« a nařízením opra-

vy koncesního dekretu omezilo udělenou koncesi, což se však přičítá zákonu. O stížnosti uvažil nss toto:

Nař. rozhodnutí neuvádí, na jakém právním podkladě bylo vydáno. Poněvadž byla jím nařízena oprava koncesního dekretu, může v úvahu přijít ustanovení § 73 vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. o správním řízení. Podle něho může úřad chyby ve psaní nebo počtech, jakož i jiné patrné nesprávnosti v rozhodnutí nebo v jeho vyhotovení kdykoli z úřední moci nebo k návrhu opravit.

Podle znění nař. rozhodnutí dalo podnět k vydání jeho podání gremia knihkupců a nakladatelů v Praze zaslané min. obch. V něm byl projeven názor, že pojem nakladatelského knihkupectví mohl by býti po případě nesprávně vykládán co do rozsahu uděleného oprávnění. Z toho je patrné, že důvodem k vydání nař. výnosu a nařízení opravy koncesního dekretu nebyl žádný z případů v § 73 cit. vl. nař. uvedených, totiž ani chyba ve psaní nebo počtech, ani jiná patrná nesprávnost v rozhodnutí min. obch. z 29. prosince 1928, kterým byla st-li udělena koncese k provozování nakladatelského knihkupectví bez držení krámu se stanoviskem v rozhodnutí tom uvedeným, ani nesprávnost ve vyhotovení jeho; naopak důvodem vydání nař. rozhodnutí byla obava, že pojem nakladatelského knihkupectví bude nesprávně vykládán. K odstranění takovéto obavy neposkytuje podkladu § 73 cit. nař.

V § 83 tohoto nař. se konstatuje, že dosavadní právo úřadu rušiti nebo měniti pravoplatně rozhodnutí z úřední moci, zůstává nezměněno. Dlužno proto zkoumati, poskytuje-li úřadu nějaké ustanovení platného právního řádu podklad k odstranění řečené obavy mimo pořad instanční, tedy z moci úřední. V živn. řádě jsou obsažena ustanovení o zakročení z moci úřední. Je to ustanovení § 146, odst. 4, v němž je vyššímu úřadu propůjčeno právo zakročiti z moci úřední k tomu cíli, aby odstraněny byly určité, zákonu se přičítající akty nižších úřadů. Toto ustanovení nemůže v daném případě přijít v úvahu již proto, že zakročení se týká rozhodnutí nejvyšší instance ve věcech živnostenských. Ani z ustanovení § 57 odst. 1 nelze v daném případě dovoditi právo žal. úřadu k zakročení z moci úřední, poněvadž nejde tu o případ v tomto předpise upravený, totiž o nedostatek nějaké zákonné náležitosti pro samostatné provozování živnosti předepsané. Někaké jiné ustanovení platného právního řádu v daném případě vůbec v úvahu přijít nemůže.

Nařídil-li přes to žal. úřad z moci úřední, aby koncesní dekret st-lův na provozování nakladatelského knihkupectví byl změněn na oprávnění k provozování knihkupectví omezeného na prodej knih vydaných vlastním nákladem, dopustil se nezákonnosti, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss. Má-li snad žal. úřad z podnětu gremia knihkupců a nakladatelů pochybnost o rozsahu živn. oprávnění st-li uděleného, dává mu předpis § 36 odst. 2 živn. ř. právní možnost odstraniti pochybnost způsobem tam upraveným.

Č. 9645.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Usnesení obecního zastupitelstva podle ustanovení §§ 10 a 14 zák. č. 329/21 mají povahu usnesení roz-